

PAULA FARIS

POKLICANA

*Zakaj sem pustila dve sanjski službi,
da bi lahko v polnosti živel svojo poklicanost*

prevedel
ANDREJ TURK

salve²⁵

*Knjigo posvečam tebi, očka ...
Večno te bom ljubila.*

PRVO POGlavJE

Televizijska voditeljica se odpove sanjski karieri med žvečenjem hamburgerja

Za karierni samomor ni razumnega opravičila. S to mislijo zapustim rdeče-opečnato stavbo sedeža televizijske hiše ABC News, ki stoji na 66. zahodni ulici v newyorškem Manhattnu. In vendar sem – po šestih letih, stotinah intervjujev, tisočih urah snemanja televizijskih poročil, vodenja, sovođenja in gostovanja v oddajah *World News Now*, *Good Morning America Weekend* in *The View* – trdno odločena storiti prav to, preden dokončno podležem svoji karierni zasvojenosti.

Zakorakam na Kolumbovo avenijo, ki se koplje v slepečem spomladanskem soncu. Nataknem si sončna očala, ne meneč se za prve popke na drevesih vzdolž avenije in v cvetličnih koritih ob Lincolnovem centru, iz torbice izvlečem beležnico in jo začnem prelistavati, Med hojo po pločniku preletavam zapisane oporne točke

in jih ponavljam v mislih kot že tolikokrat v službi, avtu, domači kopalnici in še kje. S takimi vajami sem dodobra namučila svoje domače, zlasti pa ubogega moža Johna. A to pot se ne pripravljam na televizijski nastop, temveč na najpomembnejši razgovor v karieri. »Ravno pravšnji dan za usodne odločitve!« me prešine.

Tako sem zatopljena v svoje misli, da cestnega hrupa, zavijanja siren, hupanja, škripanja zavor in vpitja uličnih prodajalcev skorajda ne opazim. Ko z ramenom zadenem ob mimoidočo, ki se mi ni pravočasno izognila – ali pa jaz njej! –, se niti ne obrnem, da bi ji pogledala v oči in se ji opravičila. Preveč se mi mudi na zmenek v restavracijo Atlantic Grill. Eno za drugo »odkljukam« vse točke v beležnici in samozavestno ugotovim, da jih znam na pamet.

Ko pa zavijem na 65. zahodno ulico, mi kljub temu začne razbijati srce, v želodcu pa začutim veliko praznino. »Punca, tole moraš opraviti, če te je še tako strah!« si rečem. Odpravim se proti stranskemu vhodu Atlantic Grilla, priljubljenega shajališča televizijcev, v upanju, da ne bom v njem naletela na kakega kolega, ki bi me lahko opravljal med žvečenjem hamburgerja.

Vsa zadihana vstopim in receptorju povem, da imam dogovorjeno srečanje z Jamesom Goldstonom. Ko odvrne, da ga še ni, se odločim to izkoristiti za »generalko«. Receptorju povem, da se takoj vrnem, in ga prosim, naj gospodu Goldstonu to sporoči, če bi vmes prišel. Odhitim v toaletne prostore, se postavim pred ogledalo in se začnem prepričevati:

Dobro veš, kaj hočeš.

Vztrajaj pri svojih zahtevah!

Čeprav je sestanek sklical James, so vajeti v tvojih rokah.

Ne daj se premagati strahu.

Popravim si lase in bluzo, si nadenem masko samozavestne televizijske voditeljice in še zadnjič v mislih preletim svoje argumente: da je bilo zadnje leto, skozi katerega sem se komajda pretolkla, preveč stresno (kaj stresno, peklensko!), prenatrpano (do enaindvajset zaporednih izmen brez predaha!), da z možem že leta nisva šla

nikamor (če ne zveni preveč cmeravo?) in da konec koncev čutim, da me Bog kliče drugam (pazi, da ne boš delovala pretirano pobožno, Paula!). Odložim beležko in začnem stavke ponavljati v mislih, vendar se mi v možganih »zaticajo«. Kaj bi dala za teleprompter (prikazovalnik besedil)!

Ko se vrnem v jedilnico, me receptor odpelje k rezervirani mizi in vpraša, kaj bom pila. »Za zdaj samo vodo!« odgovorim. Pod komolec si položim svoj »plonk listek« in nervozno pogledujem proti glavnim vratom. Ko se James končno prikaže, se proti njemu obrne veliko glav. Tudi če ne bi bil direktor ABC News, bi ta šarmantni gospod v petdesetih letih pritegnil pozornost s svojo visoko, vitko postavo in s svojim spontanim nasmehom, ki je med manhattanskimi veljaki prava redkost. Prepričana sem, da je pririnil tako visoko tudi po zaslugi svojega šarma in ne le vrhunskega novinarstva.

Prijateljsko me objame in izrazi zadovoljstvo, ker me spet vidi. Usedeva se na razkošna usnjena sedeža česnjevo rdeče barve. James začne prebijati led z običajnimi vljudnostnimi vprašanji.

»Kako je John? Ali se še vedno ukvarja s prodajo nepremičnin? In otroci? Se je Caroline dobro znašla v novi šoli? Koliko je star Landon? Je že začel trenirati nogomet?«

Odgovorim mu na vprašanja in mu postavim nekaj svojih. Pove mi, da je žena v redu kot navadno, vsi trije sinovi pa zaljubljeni v nogomet. Ko sva že pri nogometu, se dotakneva trenutnega stanja v mednarodnih ligah. Med pogovornim »ping-pongom«, ki ga televiziji obvladamo do popolnosti, kar pozabim na praznino v želodcu in niti ne opazim, da se mi roke tresejo, ko dvignem kozarec z vodo.

Skorajda pozabim na razlog najinega srečanja, na katerega me je direktor televizijske mreže povabil zato, da bi se pogovorila glede nadaljnjega sodelovanja in morebitne pogodbe. S klepeta preideva k resnejšim temam.

Še preden lahko kaj rečem, me James, kot da bi mi bral misli, prehitil: »Vemo, da je za teboj težko obdobje, vendar ne želimo, da kar tako zapustiš družino ABC. Zelo cenimo tvoje delo, pristop in

veselje, ki si ga prinesla v studio. Kaj moramo storiti, da te obdržimo?»

S pogledom ošvrknem beležko s svojimi argumenti. Ali bom dovolj močna? Kaj, če se ne bom znala dovolj prepričljivo izraziti? Kako bodo to sprejeli? Že vidim naslovnice v slogu: »Televizijska voditeljica zavrgla sanjsko kariero med žvečenjem hamburgerja!« Toda James je očitno že seznanjen z mojimi boji, potrebami in zahtevami. Pripadava pač družini ABC, ki ne zna obdržati skrivnosti (navsezadnje si novinarji ustvarjajo ime z izdajanjem skrivnosti drugih). Ker pa želim, da to sliši iz prve roke, in zavedajoč se, da je »zdaj ali nikoli in vse ali nič«, ustrelim:

»Ne verjamem, da Bog želi, da bi zaradi kariere žrtvovala svojo družino!«

»James, če želiš, da še ostanem pri ABC, ne morem več voditi oddaj *The View* in *GMA* ob koncih tedna. Delo od srede do nedelje me ubija. Načenja moj zakon in me odteguje otrokom. Ne verjamem, da me Bog kliče, naj na oltarju kariere žrtvujem svojo družino!«

James prikima, a nič ne reče.

»Moj sedanji urnik je nevzdržen!«

Spet prikima, doda, da me razume in srkne požirek vode. Jaz pa zbiram misli in pogum za podrobnejšo razlago.

Čeprav mi James tega ni nikoli očital, poudarim, da moja odločitev ni prenagljena in da sem o tem začela resno razmišljati že pred letom dni. Ko po nepotrebnem dodam, da sem nameravala odstopiti že takrat, se začudi:

»Nisem vedel!«

»Se ne spomniš najinega razgovora?«

»Samo medlo. Osveži mi spomin.«

Povem mu, da sem na srečanju pred letom dni, kjer je bil navzoč tudi glavni producent ABC-ja, govorila o svoji izčrpanosti zaradi neprekinjenega dela in težav, ki sem jim imela s sovoditeljki oddaje *The View*, ker sem se izogibala izražanju svojih političnih prepri-

čanj, da si ne bi okrnila ugleda umirjene in nepristranske novinarke. To je ustvarjalo napetost med menoj in sovoditelji. In ko sem se poskušala z oddaje umakniti, sem postala tarča napadov raznih tabloidov. Njihovo poročanje o meni je bilo izmišljeno, neresnično in krivično, kar pa je svoji branži treba vzeti v zakup. Vsekakor je moj delovni urnik postal neznosen, saj se mi je večkrat zgodilo, da sem delala skoraj mesec dni brez enega samega prostega dneva. Producentu sem tudi povedala, da se mi je zaradi stresa in pretiranega dela poslabšalo tudi zdravstveno stanje. Med živimi oddajami sem začela dobivati napade astme, zaradi katerih me je grabila panika. Da ne omenjam zanemarjanja moža in otrok, ki so od mene dobivali samo še ostanke časa, energije in veselja. Producentu sem dala jasno vedeti, da tako ne gre več naprej.

James mojo izpoved pozorno posluša do konca, nato pa me vpraša, kaj je na to odgovoril njegov kolega.

»To, kar bi rekel vsak dober direktor: da bi bila nespametna, če bi odšla, ker bi s tem škodovala svoji karieri ali jo celo uničila.«

Producent me je še opozoril, da bi se za položaje, ki so jih nudili meni, drugi stepili ali celo pobili med seboj. Da sem, čeprav prihajam iz majhnega kraja v Ohio, zaradi svoje nadarjenosti in vztrajnosti v vzponu in da kot vzhajajoča zvezda ne morem zapustiti vodenja tako gledane oddaje. In da so – če bom nadaljevala intervjuvanje najvidnejših politikov in zvezdnikov, iskanje velikih zgodb in vodenje zelo priljubljenih oddaj – moje možnosti neomejene. Izvršnemu direktorju je s svojo prepričljivostjo uspelo, da me je odločnost minila in sem svojo odločitev odložila.

Jamesu povem, da bi zaradi tega lahko bila jezna, vendar nisem bila. Producent je zgolj opravljal svoje delo in me skušal obvarovati pred sabotiranjem same sebe. S svojega vidika je imel prav. Kljub temu da zadnjega leta ni preživel v moji koži in mu do tistega sestanka nisem govorila o svojih težavah, ga nisem krivila, ker ni vedel, kako zlomljena in ranljiva sem se počutila.

Med pripovedovanjem zgodbe Jamesu mi v glavi odmevajo producentove besede: »Bila bi nespametna!«

Beseda o avtorici

Paula Faris je nacionalna dopisnica pri ABC News in voditeljica priljubljene poddaje *Potovanja vere s Paulo Faris*, ki nam med drugim daje bližnji vpogled v to, kako se nekatere znane in vplivne osebnosti opirajo na vero in duhovnost v dobrem in hudem. Paula, prejemnica nagrade Emmy za novinarstvo, je bila predtem voditeljica oddaj *Good Morning America Weekend Edition* in *The View*.

Paula svoje televizijske kariere ni začela pred kamerami, ampak v zakulisju, s snemanjem, urejanjem in pripravo prispevkov. Pred prihodom na postajo ABC v New Yorku je več kot deset let delala na postajah v Chicagu, Cincinnatiju in Daytonu. Med drugim je (še kot športna novinarka) poročala s svetovnega nogometnega prvenstva v Braziliji, s podelitev oskarjev in z umestitve predsednika Donalda Trumpa. Poleg tega je intervjuvala osebnosti, kot so Hillary Clinton, Joe Biden, Reese Witherspoon, Steph Curry in filmski zasedbi Maščevalcev in Vojne zvezd. Med najbolj odmevnimi sta njena ekskluzivna intervjuja z nekdanjim tiskovnim predstavnikom Bela hiše Seanom Spicerjem in matičarko Kim Davis iz Kentuckyja, ki je dvignila veliko prahu, ker istospolnim parom ni hotela izdati dovoljenja za sklenitev zakonske zveze.

Farisova, ki se je rodila v Jacksonu (Michigan) in z odliko diplomirala na Univerzi Cedarville v Ohiu, trenutno živi v New Yorku z možem Johnom in njunimi tremi otroki. S svojo knjigo je želela poudariti preprosto resnico, da človekova veljava ni odvisna od tega, kakšen poklic opravlja, ampak kakšen je po srcu.

VSEBINA

- 1** Televizijska voditeljica se odpove sanjski karieri med žvečenjem hamburgerja, 7
 - 2** Dekle pozabi na svojo poklicanost in se odtuja s svojo najljubšo drogo – uspehom, 21
 - 3** Intervju z mednarodnim vohunom: odkrivanje lastne poklicanosti, 35
 - 4** Poklicanost in strah, 47
 - 5** Gojiti željo, močnejšo od vsakega strahu, 59
 - 6** Premagati strah in zapustiti svoje varno območje, 73
 - 7** »Vsiljivka« v New Yorku, 89
 - 8** Zamenjava ene identitete za drugo, 107
 - 9** Marta postane Marija, 121
 - 10** Peklensko leto kot budnica, 135
 - 11** Poklicanost kot trta, iz katere poganjajo mladike poklica, 149
 - 12** K odrasli veri po poti postopnega spreminjanja, 165
- Sklepne misli, 177
- Zahvala, 179
- Beseda o avtorici, 182